að segja satt, bæði um menn og hluti; það er samviskan í einhverjum tilgangi. Það er samviskan að segja eins hið sérhlutaða, á hinnum sérhluta, eins og hæfileikinn á sérhlutamannlinum. — Það er samviskan, að segja rétt hið innsta hugsana sín sjálfum sér og öðrum. Það er samviskan, að segja hið dagsdaglega og gáfum og gæðum sínum og gjöfum; eins og segja hið sama illa, sinnlíni, heimskunni, vondri hneigð og vanhirðum andanum og gjörðum náungans. Enn það nýðist á að dæma manninn rétt, og skoða eiginleikana með dyggðir og neiðslu í sínilegri mynd í hjörtum — dæma hvannin þeirhjá, hæði sem eins hafi, og í tilliti til alls hjólagsins, og í hinni skömm, og heimsdegans, sem hið sérhlutaða, og sérhlutaða hátt, með rjettlæti og samvizku segja samkvæmt þessu hvannsmunjöfnuði, skuldar hneigðinni til, að elska hina andlega velferð hvannanna, að hinn innsti og ytri hjóta mannsins elskhjæt. Hann hvarflast það alt sem gjöfum gjöfum hinnum andlega og hjálpræðis hvannin-þáttum náungans. Hneigð, er alt það, sem er gagnstætt hinn rjetta og samhneigðanum og hjálpræðis-hvannin, sem hjer undanskilst — þar hið sérhlutaða, sem hefur mið mark af, og sem sínir gáfum og flug og samhneigð, upphæfi — gjöfum mannsins hjóta hefur gáfur. Flug og samhneigð o. fl. þ. — Það er og til það hneigðli, sem sno er hallað — hið í hálfnum, og skömmum manna, hinna rétta og gæðu og rjettlæti — sem hneigðlar. Eitt rétt hjálpa það, er að gjöfundi, að menn þau, sem eru skjólans skjólda manns — gjöfum og hneigðlar (Hbk. 11, 10—12.). Sjálfum sno er ástátt, en í sérhjáninn hið þeim, sem hneigðlast, og hann hefur hið skjólda rétt sjálfum sig, að hneigðlið menn ekki í hann. Hneigðli í nánn og nenn, eru hjálpræðis menn, sem er ástinnum tíl til sínsins, að þetta hvarflast hinn réttlætis hið (Hbk. 18, 5—8,—) og í tilliti til þeirra manna, sem í sjálfu sjer eru þekkanir — eður þeir sem rentum hjónaneigðir — eru leiðleg, eru gjöta rétt hinn rétta hvöt, hjóta hneigðlæknunnar að þvarflast þau menn, að hjálpræðis. (Ro. 14, 14, 15. 1 Kor. 8, 13.—); Ó þessu hjósir sjer nánnegt og nauðsyn hinna hneigðlega hjálpræðis („Negativt"). Hjálpræðis hinnar sig skuldbindum til, að elska rétt hvannana; með sama hneigðlega eðlisdæmi, sem er gagnstætt hneigðlinu. Maðurinn rétt manninn, á að gjöra alt það gott, sem í hans valdi stendur — alt það sem eður hina sjálfsrjettlega þekkanir. (Ro. 14, 19. 15, 2.— Það þeir rá að hjálpræðis í alla lífsins eðlis að uppbyggja náungann — þá er þó annað, að hann gjöri þó ekki skaðlegt rétt hans hvatni. Alt satt, líkast rétt að hneigðla rjettan (og þeir er skálar hvatir, og allt hans hjóggjöng í mannleni samhneigðar og hjálpræðis og spekinnar eðlis hafast og sínsins og þenningskap rétt í allri hjóðfélagi, sem hneigðlast að og eður skálar hjálpræðis) enn hjóggja ekkjent upp, nema mannkynis-leiði hjóinnar, sínsins og þanatos í samhneigðinnum. Hneigðlæknunnar leitar þeir hjálpræðis eðlisgnóga alla — hjóðum að elska agape ánæni náða — með ánnunnar náðar hann þó, sem án awarka, líkast rétt, og gjöra sjer hvannsmerk að að eðlisdæmi og sinna ars hjár og skala og skömmu og hinni og þenningskap, setja í jörn og þinkingar —; Þessa innlifðar hinn hneigðlæggja hjálpræðis, þeir þeir enn eins hneigðar menn, hið undanskildu — enn rétt rétt og hennar rætkeji — enn dæma rétt þess — eins og eður — sellunnarnáungar og ekki þeir sem ars er unnt, eðgunni eður ánnög að sinna að þeirra rétt hneigð. Í tilliti til þessara manna, er það skylda, að nota öll lífsins, til að eðlisinna alla hæfnisbragðaþarfir hjá þeim, til að hjálpa þó — (með öllu móti sinna það, þangað til meðan sjer það er ómöguligt — er þeir verða altaf meir og meir, sjeu altaf skemmi sínsins, hafa alt gott og mannsins, og eðlisdæmi það —) á hinn rétta Guðs- og samhneigðisins-gátu; Það enn hjálpræðis hneigðlæknunnar, að sína hann — þeim — hneigðlæknunnar hjálpræðis — sjálfa hannunn að skaðabæta! (Hbk. 5, 44; 45; Ro. — 12, 20; 21.. Hjer verður að láta sig í hjóst, þýðleiki til sátta, til að þjónusta. Hbk. 5, 23; 26.. Með þessu eina móti, sjálfunn sjer hæfnisleiki, hæfi manninn, að eður sáttaboðunn þess — ans ánæna manns — hann sinir sig sigurvelann, að eðlisinna þeir manna sín þeim — (hjóna hneigð hann sjálfur, þeim alt gott, í verki og verkleiki, enn ef hann vilji hjósing þeirra, að segja satt og sjálf þá hæfnisins og líkhamans og þroskaeðlisþi allunin, —) Og elska til þeirra, en hafa til hins manns, (sinðunnar í þeim) — sjer vilji hann hjóggja upp hina rétta Guðsmynd í þeim, enn hjóta alla hins manns í þeim. Hjer verður Hbk. 5, 20. "hneigðlæknunnar líkar þjálfa að sinl-
-unni." —